

РОЗДІЛ 1.

ПЛЯМА

— **Н**і фіга собі будиночок!

У такі моменти, як зараз, Данилові навіть подобалося, що його друг негайно втілював у слова будь-яку думку, що залітала в його біляву голову. Бо самому осмислити почуття від цієї грандіозної будівлі з бурого ракушняку було вкрай складно.

Неспокій. Бентежність. Прихована тривога. Бажання втекти і водночас — неймовірний потяг.

Перед ними височів справжнісінький замок — із величезними дубовими дверима, оббитими залізом, вітражним віконцем над входом і майже кокетливим на загальному похмурому тлі ажурним балконом. Стінами будинку повзли темно-зелені пагони дикого винограду. Схожі на бійниці вікна з дерев'яними рамами були каламутні й непривітні — здавалося, тут ніхто не жив уже багато років. Обабіч будівлі неначе приросли дві чотирикутні вежі із зубцями. За будинком простягався величезний зарощений сад — розлоге гілля звисало через кам'яну

огорожу, повз яку вони їхали. Напівзруйноване око фонтана навпроти головного входу тільки підсилювало гнітюче враження. Данило чув про панські садиби, розкидані навколо Києва, але увіч таку бачив уперше. Будинок так контрастував із довколишньою сільською місцевістю, що, здавалося, потріні очі — й усе зникне, мов міраж.

— І що мені з цим робити? — видихнув Данило, не зводячи приголомшеного погляду із запилених вікон другого поверху. — Я на таке не підписувався.

— Чуваче, та ти тепер просто феодал! — Федіні карі очі спалахнули від захвату. — Це ж справжнісінький замок! Тепер тобі потрібні обладунки! Ну там кінь, щит, спис — усяке таке.

— Ще слово — і я офіційно призначу тебе на посаду коня.

— Грошей забракне! — гмикнув Федя. — А ким взагалі був цей твій дядько, чим займався?

— Та в якомусь начебто бізнесі крутився, типу купи-продай. Ми з ним сто років не спілкувалися. Чув, що він постійно від'їжджав кудись, допомагав не зрозуміло кому, групам із пошуку аномалій чи там цих... іншопланетян.

Федя кліпнув і повільно повторив:

— М-м-м, іншопланетян?

— Ага. Здається, у нього була мрія зробити наукове відкриття.

— Як же нудно я живу.

Цієї миті на другому поверсі рипнуло вікно, з якого, притримуючи окуляри, визирнула худорлява жінка в сірому піджаку:

— Перепрошую, ви щось хотіли?

Федя кинув на землю величезну спортивну сумку і за звичкою здмухнув з чола волосся:

— О, добридень! Спускайтеся швидше, я тут шляхтича вашого привіз.

Обличчя жінки витягнулося. Данило штовхнув приятеля ліктем у бік і виступив наперед:

— Я — Данило Левченко, мені телефонували щодо будинку.

Жінка скривила нафарбовані яскраво-червоною помадою губи у слабку подобу усмішки. Вікно зачинилося, і навколо запанувала тиша, яку переривали хіба що далеке коров'яче мукання й гуркотіння трактора на полі неподалік. Данило почув потилицю:

— Здається, нам не раді.

Федя набрав був у груди повітря для відповіді, аж тут масивні двері з дивною легкістю відчинилися і на поріг випурхнула їхня співрозмовниця. Підбори дами процокали сходами, вона зупинилася перед Данилом і простягнула руку:

— Маріанна, — із застиглою усмішкою повідомила жінка й енергійно потиснула його долоню. — Я була асистенткою у вашого дядька і вела справи за його відсутності. Прийміть мої співчуття.

Її низький голос і манера розмовляти нагадували роботів зі старих мультфільмів. Останні слова жінки прозвучали цілком незворушно. Данило ввічливо кивнув у відповідь, хоча особливого смутку не відчував, адже як сумувати за людиною, яку бачив востаннє у ранньому дитинстві. Маріанна прискіпливо зиркнула на нього, ніби перевіряла, чи схожий хлопець на свого зниклого дядька, а потім пильно огледіла його супутника.

— А... це мій друг, Федя, — відреагував Данило. — За компанію приїхав.

— Дуже приємно, Федоре, — відрубала асистентка.

— Навзаєм. Тільки не називайте мене Федором, будь ласка.

— Гарзд, я запам'ятаю, Федоре.

— Дякую. А ще кажуть, що це у мене хист драгувати людей, — зблиснув посмішкою Федя, але Маріанна вже обернулася до Данила.

— Я запросила вас сюди, бо ваш дядько, відїжджаючи, передав мені конверт. Іван Дмитрович попросив розшукати вас, якщо не з'явиться за пів року. — Вона стиснула уста. — Отже, я маю передати вам документи і його лист.

— Лист? — кліпнув Данило, втупившись у вузьке обличчя асистентки. — Цікаво почитати.

Маріанна кивнула і жестом запросила їх зайти всередину. Данило рушив був за нею, але його увагу привернув порух у вікні лівої вежі. Проте асистентка не зупинялася, і вони теж попрямували за нею.

На кам'яній підлозі згасла тоненька смужка світла. Двері тихо зачинилися, проковтнувши гостей. Усередині будинок мав не менш претензійний вигляд, ніж зовні. Данило зупинився, роздивляючись залу. Від входу вгору вели мармурові сходи з різьбленим поруччям; обабіч сходів були розташовані кімнати — схоже, їдальня й вітальня. Десять дзвінко цокав годинник. Стіни вкривали світло-бежеві шпалери, паркет рипів від кожного кроку, а на стелі виднілися сірі плями від цвілі. Будинок справляв украй суперечливе враження: з одного боку, усе тут видавалося грізним і величним, а з іншого — нагадувало старого аристократа в потертому фракку, що чекав на милостиню, але вперто вдавав, що не має жодного стосунку до капелюха біля своїх ніг. Атмосфера, що, на перший погляд, здавалася заспокійливою, насправді пригнічувала.

Хлопці увійшли до вітальні за асистенткою. Все тут чомусь здавалося Данилові знайомим: і меблі з темного дерева, і диван із бордовою атласною оббивкою, а ще антикварний стіл, важкі завіси, коминак... тут могла б мешкати родина аристократів!

— Прошу, можете ознайомитися, — Маріанна простягнула Данилові конверт.

Химерні гачкуваті рядки. Насилу можна було впіймати зміст. Дядько писав, що вирушає в небезпечну подорож, з якої, вірогідно, не повернеться, тому, якщо за пів року він не з'явиться, доручає передати будинок у розпорядження племінникові — Данилові Левченку.

— А ось документ, — Маріанна тицьнула пальцем у блакитний бланк із печаткою та захисною голограмою. — Це дарча на ваше ім'я. Дядько подарував вам будинок.

— Навіть не знаю, — Данило глибоко вдихнув. — Мама казала, що дядько Іван — дивак. А якщо він повернеться і змінить рішення?

— Не думаю, що він повернеться, — асистентка примружилась і подивилась хлопцеві у вічі. — Ви, напевно, знаєте, що ваш дядько багато подорожував. Перед своєю останньою поїздкою він практично завершив усі свої справи, залишив конверт для вас і гроші для сплати за комунальні послуги приблизно на пів року. Потім я замовила квитки і готель у Луанді, й Іван Дмитрович поїхав. Наскільки мені відомо, він збирався в якусь глушину на кордоні Анголи й Конго. Більше ніхто не отримував від нього жодних звісток.

— Тобто він зник безвісти? — насупився Данило. — І ніхто не бачив, як він загинув?

Маріанна вигнула брови.

— Я лише виконую вказівки вашого дядька. Ви, звісно, маєте право не приймати дарунок. Але особисто мені буде шкода, якщо ви вирішите саме так.

— Даню, — стиха промовив Федя, не відводячи погляду від асистентки, — серйозно, твій дядько чомусь хотів, щоб тут жив саме ти. Це твій будинок.

Цієї миті Данило вперше відчув дещо дивне. В оксамитовій тиші бордової вітальні було відчутне напруження, ніби хтось невидимий уважно стежив за кожним його рухом. І чекав на відповідь.

— Та на біса він мені?! — випалив Данило й одразу ж відчув, як здригнулося повітря в кімнаті.

Федя перевів на нього ошелешений погляд:

— Ти чого, Даню?! Такий палац! Хоч і в дідька на рогах, але ж тут можна забабахати туристичну Мекку! — він підхопився з дивана і поставив руки в боки. — Ти ж хотів власний бізнес? Ну ось: готель у справжньому середньовічному замку. Чудове місце для літнього вікенду! Поруч мальовничі луки, річка, сосновий ліс — усе, як треба! Можна музей замутити в одній із веж, сад підстригти, сухостій попиляти. Фонтан відновимо. Розваги там усілякі. Якщо зробити нормальний маркетинг, народ просто повалить сюди, я тобі кажу!

— Або продати будинок і отримати за нього чималі гроші, — вставила репліку асистентка, роздивляючись манікюр.

Данило відкинувся на спинку дивана й замислився. Щось відбувалося. Щось не дозволяло сказати «так». Проте водночас хлопець розумів, що будинок уже став його власністю, тільки-но він переступив високий кам'яний поріг. Федя закінчив виклад свого пафосного бізнес-плану і присів на стілець навпроти поруч із Маріанною. Тепер вони вдвох свердлили Данила напруженими поглядами.

Навіщо йому будинок, готель, «туристична Мекка»? Адже його це зовсім не цікавить.

Хлопця віднедавна взагалі мало що цікавить.

— Даню, ти ж не хочеш повертатися до своїх у Мюнхен. Але треба щось змінювати, — спохмурнів Федя. — Розумієш? Данило відвів погляд. Так, звісно, він усе чудово розумів.

«Ти ніколи не повернешся до спорту, час починати нове життя». І, ніби на підтвердження цієї думки, неприємне відчуття у зв'язках коліна знову нагадало про себе. Він більше не може займатися легкою атлетикою. Федя не казав цього вголос, і Данило був йому за це вдячний, втім, факт залишався фактом. Жодних стометрівок. Жодних медалей. Жодної Олімпіади. Ніколи.

— Добре, я згоден.

Здавалося, всі видихнули з полегшенням: він сам, Федя, Маріанна й навіть бордові стіни.

— От і чудово, — вимушено всміхнулася асистентка. — Я підготую папери.

— А ми поки що прогуляємося, — Федя потягнув Данила за комір теніски у напрямку виходу.

Хлопець знехотя підвівся, але позаду знову пролунав металевий голос Маріанни:

— До речі, а що робити з дівчиною?

Хлопці перезирнулися. Федя спантеличено всміхнувся:

— З якою дівчиною?

Серце Джекі бахкало так сильно, що було аж боляче. Що робити? Забарикадувати двері в кімнату? Сховатися? Заявити, що її звідси винесуть тільки вперед ногами?

Усе марно. Та й незаконно: все ж таки, це не її дім. Немає надії, що її залишать тут жити. Добре, що хоч збиратися недовго — усі її лахи можна скласти в один пакет з АТБ: татова футболка «Барселони», записник, секондівський шмот. Усе, можна вже пакувати! У найкращому разі запропонують платити за оренду кімнати, та хіба вистачить тих жалюгідних грошей, що вона отримує в корівнику? Це тобі не Іван Дмитрович,

схиблений на фізиці й паранормальних явищах, якого не турбувало, хто готував йому їжу й ночував у сусідній кімнаті.

Із новим господарем усе буде зовсім інакше. Хоча він, звісно, не схожий на монстра. Звичайний хлопець — невисокий, русявий, із чубчиком, що стирчить урізнобіч, одягнений теж просто. Машина — старий корч, хоча номери київські. Начебто не з мажорів. Певно, займається спортом: має розвинені м'язи, але при цьому помітно накульгує на праву ногу. Можливо, з ним ще можна домовитися... Набагато більше Джекі розхвилював його друг. Капець, цей точно вкаже їй на двері. Вона вже бачила таких. Здебільшого по телевізору, бо наблизитися до тих красунчиків не мала шансу. Менше з тим, такий, як Джекі, навіть не комільфо задивлятися на фарбованих блондинів. Ну справді, що в ньому цікавого? Певно, крім яхт і клубів з тусовками, іншого життя і не бачив. Ще й, либонь, самозакоханий, лінивий і нудний. За інших обставин вона, може, і визнала б його симпатичним, але не тепер. «От дурне, про що ти тільки думаєш?!» — Джекі зітхнула, відсунула фіранку і визирнула у вікно. Ні, вже зайшли в будинок. А ось і кроки сходами!

Дівчина трималася на ногах тільки завдяки тому, що схопилася за край столу. Двері важко рипнули, й у Джекі була лише секунда, щоб приготуватися і вгамувати тремтіння. Але вона нею не скористалася.

У двері постукали. Джекі ніби наїлася піску, тому замість «заходьте» вийшло здавлене сипіння. Спортсмен, накульгуючи, увійшов до кімнати першим, і очі нового господаря будинку одразу розширилися від подиву. За ним у кімнату ввалився блондин і теж витрищився на неї.

— Привіт, — сказав русявий, дивно всміхаючись, ніби збирався приручити її, як дику кицьку. — Маріанна сказала, ти тут живеш. Ти хто?

